

Mănăstirea

Ina M.

La chemarea Maicii Sfinte din icoana cu putere
Și la amintirea dragă a cuvintelor-părere,
Într-o zi frumoasă, albă de lumina-mbătătoare,
Am pornit spre mănăstirea cu o mare căutare.

Copleșiți de greutatea zilelor în ani trecute,
Admirând păduri și stânci, mai știute, neștiute,
Inimile tot mai strânse în ghearele renunțării
Încercau să-și regăsească pacea-n marginea cărării.

Tot mai grei se simțeau sacii cu păcate duși pe spate
Când cărarea tot mai scurtă intra-n gânduri vinovate...
După munții cu prăpăstii care încântară ochii
Se deschise valea largă cu păduri de fag în rochii.

Sufletele tot mai grele, atrase de mănăstire,
Schimbau haina de căință cu o mare prăznuire
Și când au trecut de pragul ce apropia icoana
De inimi prea zbuciumate... Maici-i se îndreptă coroana!

Privirea Ei cea blajină, plină de iubire mare,
Era un izvor de lacrimi ce stropea pe toți iertare
Și deodată greutate, gheare de păcate-n pulberi
Se făcură nevăzute cu amintirile de ieri.

Sufletele rătăcite de azi se simt ușurate,
Pe drumul credinței-ntoarse își doresc a fi curate,
O eliberare dulce înaltă spre cer cântare,
Înapoi la viața lor, zboară pe-aceiași cărare...